

Från kommunistcellen ”Ho Chi Min” till diakonatet

Fabio Quartulli är en av de 38 Opus Dei-medlemmarna som den 25 november blev vigda till diakoner i Rom. Sex månader därefter kommer han att vigas till präst. I sin ungdom var han medlem i en kommunistisk cell. Lite visste han då vad framtiden skulle ha i beredskap åt honom ...

2006-12-09

Fabio föddes i Frankrike för 37 år sedan och är doktor i mänsklig fysiopatologi. Hans far är en italiensk byggnadsarbetare som emigrerade till Paris för arbetets skull. Allt började när dina föräldrar emigrerade till Frankrike ...

Min far hade deltagit i Andra Världskriget i Albanien och Ryssland och efter det återvände han till Italien. Han bodde i Squinzano, en liten by i sydliga delen av landet. De åren rådde det stor oro i samhället och han var fast och fullt övertygad om att kommunismen skulle reda upp problemet med den stora fattigdomen som rådde under efterkrigstiden.

Därför var han – och är än i dag – en övertygad kommunist. Italienska polisen genomsökte ofta hans hem och letade efter pamfletter och propagandablad för det ryktades om

att en revolution var under förberedelse.

Eftersom han inte fann något arbete emigrerade han till Frankrike och lyckas få jobb som byggarbetare i Argenteuil, nära Paris. En kort tid därefter följde min mor efter. Hon var katolskt uppfostrad men utövade inte sin tro. Därför var allt vi som unga hörde, jag och mina bröder, ord som social rättvisa, klasskamp ...

Även ni drogs alltså till kommunismen?

Ja, jag själv till exempel hade vid fyllda 15 år redan läst det kommunistiska manifestet och en stor del av Kapitalet av Marx. Vid den åldern skrev jag tillsammans med min äldre syster in mig hos den kommunistiska ungdomsklubben. Vi var med i en grupp i min hemstad som bar namnet "Ho Chi Min-cellen"

Ända fram tills dess att jag begav mig till universitetet var jag en mycket aktiv medlem. Vi sålde veckotidningen 'L'Humanité', delade ut propaganda, samlade in namnunderskrifter för partiet och olika aktioner, som till exempel för befriandet av Mandela. Jag kommer ihåg att den socialistiska segern under de franska valen år 1981 gav anledning till en stor fest hemma hos oss.

Vad var det som var så fängslande i den kommunistiska ideologin för dig?

Jag har alltid engagerat mig starkt för social rättvisa och problemen med fattigdomen i världen, därför fängslade mig idén om klasskamp och resursfördelning. Men det var en sak som jag inte kunde gå med på: det var idén att våld i revolutionens namn kunde ursäktas. Vi fick

underrättelser om gulagarkipelagen och det plågade mig mycket.

Och vad ansåg du om Kyrkan?

Det tycktes mig att budskapet kyrkan kom med var bra men jag gick inte på djupet med dessa tankar. Jag var misstänksam mot kyrkan som institution. Även om jag på mitt sätt trodde på Gud. Som exempel kan jag ta att när min mor dog i cancer sade min syster att hon aldrig mera skulle kunna tro på en Gud som på ett så grymt sätt lät människor dö. Medan jag å min sida sade till henne att detta inte gjorde att jag upphörde att tro. Hon blev nog förvånad.

När började du att omsätta din tro i praktiken?

Det var när jag vid 19 års ålder började studera biologi i Paris. I min grupp av vänner fanns också en praktiserande katolik. Han hette Christophe Borel. Vi pratade om allt,

även om den kristna tron. Han tvingade inte sina idéer på mig eftersom han visste min uppfattning. Han uppmanade snarare de andra som sade att de var kristna att försöka leva sin tro på ett mera hängivet sätt. Christophe var supernumerarie hos Opus Dei.

En lördag efter en fest hos en kompis missade jag det sista tåget hem. Då erbjöd Christophe mig att sova över i hans lägenhet även om som han sade han nästa morgon skulle bli tvungen att göra lite buller eftersom han ville gå i mässa i Madeleine-kyrkan. ”Jag skulle vilja gå med dig, sade jag. Väck mig när du själv stiger upp, är du snäll.” Jag sade det för att vara artig och för att jag var lite nyfiken, inget annat.

Samma natt upptäckte jag en broschyr som Christophe hade och som hette ”Bikten – varför och hur?” skriven av l’abbé Romero. Jag

började läsa den och efter några timmar hade jag läst ut den. Nästa morgon tänkte jag att också jag skulle ha lust att bikta mig. Några dagar senare – det var en torsdag, det minns jag så väl, presenterade Christophe mig för en präst som hörde till Opus Dei. Alltsedan dess gick jag varannan vecka för att ta emot botens sakrament.

Och sedan?

Jag började besöka detta Opus Dei-centrum och ta del av deras kulturella och andliga verksamhet. Genom Christophe lärde jag känna en helt okänd värld. Jag kommer till exempel ihåg att han lärde mig att be rosenkransen medan vi gick längs med Seines stränder.

En kort tid därefter föreslog han mig att följa samma andliga levnadsplan som de personer som tillhör Verket följer. Jag hade vid den tiden en fästmö så jag ville be om

medlemskap som supernumerarie. Men längre fram upptäckte jag att Gud kanske ville be mig att ge Honom hela mitt liv, så år 1992 bad jag om att få bli numerarie.

Vad var det du upptäckte som gjorde att du ändrade hela din uppfattning om livet och världen?

I kristendomen upptäckte jag att vi måste hjälpa varje person vi möter, en och en. Kommunismen ger upp individens värdighet för att bara tänka på kollektivet. Men var och en av oss är Guds barn och därför kommer världen att förvandlas när vi hjälper varandra, en och en, i kärlek. Som du ser har jag inte slutat upp med att bekymra mig om social rättvisa och fattigdomen i världen.

Vad har du lärt dig i Opus Dei?

Jag lärde mig att be, att umgås med Gud som med en vän och även att göra apostolat. När jag var medlem

av ”Ho Chi Min”-cellen engagerade vi oss för utbredningen av kommunismen. Men det var annorlunda för det vi ville där var att människor skulle stödja partiet. Vi struntade i hur den människa som skrev under en namninsamling var, hur hennes liv var. Det kristna apostolatet är något annat. Kärleken till Gud gör att du vill hjälpa dina medmänniskor, att du intresserar dig för deras situation och deras problem.

Hur reagerade din familj när du på detta sätt ändrade uppfattning?

Normalt, man har alltid gett oss stor frihet. Min storasyster, hon som varit med mig i den kommunistiska ungdomsklubben och som längre fram hade bestämt sig för att sluta upp att tro på Gud, förstod inte mitt beslut. ”Du kommer inte att gifta dig!” sade hon förfärat.

Och eftersom kallelsen är en skatt som gör att vi önskar dela den med andra började jag med henne.

Eftersom vi var mycket goda vänner och kunde tala om allt, förklarade jag för henne vad det handlade om, lite i taget. Nu är hon också medlem i Verket.

Om några dagar är du diakon. Vad tänker du om det?

Det är det första steget mot att bli präst. Gud som har lett mitt enligt Hans planer, ber mig nu att tjäna Honom som diakon i kyrkan. Jag längtar mycket efter det – och känner att jag har ett stort ansvar.